

Vulturul

Cosma

După o noapte sumbră
În mândrul Făgăraș
Se naște în penumbră
Depart de oraș,

Un mândru vultur falnic
În cuib de stâncă tare
Și are tot pământul
La ale lui picioare.

Chiar ochii lui cei ageri
Par doar niște mărgele
Ce își așteaptă timpul
Rătăcitor prin ele.

El vede cum părinții
Tot pleacă și tot vin
Lăsând în urmă frații
Iar ochii lui suspin.

Vrea și el doar odată
Să poată a zbura
Dar pare doar o roată
În singurătatea sa.

Și zilele trec iute
Și norii reci dispar
Acolo, sus, pe munte,
În visul cel amar.

Iar visul lui de veacuri
Acum e-n fața sa
Doar cu un mic imbold
El poate a zbura.

Iar ochii lui cei aprigi
Străbat pământu-n lat
Nici musca și nici fragii,
Nimic nu-i prea înalt.

Lovit de-o foame cruntă
Încearcă să o prindă
Pe mica zburătoare,

Cu gheara-i s-o atingă.

Dar totu-i împotrivă:
Și vântul și făptura,
Căci nu poate s-o strângă
Cu ciocu-i, nu cu ura.

Și cum tot sta cu jale
Privind în jurul său,
El vede-o pitulice
Ce se afundă-n hău.

Cu ghearele-i de piatră
Spre ea el se repede,
O prinde, o sfâșie,
Cine îl poate crede?

El, ce nici măcar musca
Nu poate o avea
Rupe din pitulice
Și viața nu e rea!

Dar nu e a ta vină
Pleșuvule măreț,
Ea, rudă c-o albină,
Tu, șoim de mare preț!